ప్రమాద ఫలితం

అదో చిన్న పట్టణం. ఆ చిన్న పట్టణంలో వున్న పెద్దాసుపత్రిలో డాక్టరు అతను, భార్యా, ఒక చిన్న కూతూరూ. డాక్టరుది జాలిగుండె. అందుకే నియమితకాలం అంటూ లేకుండా, ఏ వేళప్పుడు ఏ రోగి వచ్చినా, చేతులు కడుక్కొని ధర్మామీటరుతో రడీ అయేవాడు. డాక్టరు భార్య ఆయనకి అన్ని విధాలా తగ్గది. కొద్దో గొప్పో చదువుకున్నది. అందుకే డాక్టరుకి యింటిదగ్గిర ప్రాక్టీసుకి ఒక నర్సు అవసరం లేకుండాపోయింది. ఇంటిపనులన్నీ సరిచేసుకొంటూ, డాక్టరు కవసరమైనప్పుడు తానే కాంపౌండరై, నర్సై సహాయంచేస్తూండేది. అందుకే, ఆ డాక్టరు చిన్నపిల్లవాడిలా ఆమె ఆలనాపాలనాక్రింద జీవితాన్ని గడిపేస్తూ, ఏ పనీ తనంతట తను చేసుకునే శక్తిని పోగొట్టుకున్నాడు.

మొత్తానికి ఆ డాక్టరు సంపాదించేదానితో, ఆ యిల్లు హాయిగానే గడిచిపోతోంది. డాక్టరు మెల్లిమెల్లిగా తనకు కావలసిన పరికరాలు కూడా కొనుక్కో గల్గుతున్నాడు. ఆయనదో గట్టినమ్మకం: మానవ ప్రకృతి పరిసరాల కనుగుణంగా మారుతుందనీ, దాని ప్రకారం, శారీరకంగా మార్పులూ, తద్వారా అకస్మాత్తుగా కొత్త జబ్బులవాత పడడమూ, అంతవరకూ వున్న రోగాలు మాటుమాయమవడమూ జరగవచ్చునని. దాన్నే ఆధారంగా చేసుకొని డాక్టరు

పరిశోధనలు జరుపుతున్నారు: ఎక్కడ? ఒక లేబరేటరీలో కాదు. తనదగ్గరకి వచ్చే రోగుల పరిశీలనద్వారానూ.

ఆ చిన్న పట్టణం పేరు నాకు తెలియదు. కాని, అది మటుకు వుంది. అందులోనూ ఎలాంటిప్రదేశాల పరిసరాలలో వుందంటే ఆ పట్టణం: పిక్నిక్ ప్రదేశాల పరిసరాల. అంటే ఈచిన్నపట్టణానికి ఉత్తరంగా, రెండువందల మైళ్ళదూరంలో- పేరుగాంచిన మహాపట్టణం ఒకటి వుంది. ఈ ఊరికి దక్షిణంగా, నలభై, ఏభయిమైళ్లు పోతే చారిత్రక శిథిలానికి ప్రసిద్ధిగాంచిన ప్రదేశం ఒకటి వుంది. ఆ మహా పట్టణంలో ప్రాణం విసిగి, ప్రశాంతంగా శిథిలాలను చూస్తూ, ఏకాంతంగా ఆలోచించుకుందుకు ప్రముఖులనేకులు వాయువేగాన కార్లు తోలుకుంటూ వస్తూంటారు. ఆ కారు రోడ్డు ఈ చిన్న పట్టణంలోంచి పోదు. కాని ఈ చిన్న పట్టణపు పొలిమేరలలో ఒక దిక్కు ఆ రోడ్డు.

* * *

ఇది ఒక మహాపట్టణం. ఇలా ఎలా నిర్ణయించావు? అని అడుగుతారేమో? ఆ రోడ్లమీది జన సమర్దం, అంతులేని విద్యుద్దీపాల తోరణాలు, అందమైన సుందరాంగులూ, వీధికి నాలుగు కాఫీ హోటళ్లూ...వీటన్నిటికీ పైన, మహాపట్టణానికి ఒక కొసన వుంటూ కూడా అందరి దృష్టినీ తన వైపే తిప్పుకొనే ఫిలుస్టూడియోలూ, పార్కులో, కాఫీహోటళ్ళలో, సినిమా థియేటర్లలో ఎంత జనం వుంటారో, ఈ స్టూడియోలముందు మనుష్యు, - ఎర్రదుమ్మూ కట్టుకున్న గుడ్డలని పాడుచేస్తున్నా లెక్కచేయకుండా, తారలరాక

కెదురుచూస్తూ, వేచివుండేవారి సంఖ్య కూడా అంతా వుంటుంది.

ఆ మహాపట్టణంలో ఒకచివరను ఈస్టూడియోలుంటే, ఇంకోప్రక్క ఐశ్వర్యంతో తులతూగేవారి దివ్య భవంతులన్నీ వున్నాయి. అలాంటి భవంతులకే దూరంగా వుంటూ పెద్ద ప్రహారీతో, రంగురంగు పూలతోటలతో, ఎంతో అందంగా వున్న భవంతి యింకోటి వుంది. మట్టి తవ్వించి బంగారంగా మార్చుకొని, పట్టణంలో జలసా జీవితాన్ని గడిపే ఒక కుబేరుడిది ఆ యిల్లు. అతని పేరు కేశవరెడ్డి. స్నేహితులందరూ కేశవా అనే పిలుస్తారు. కేశవరెడ్డి ఆ దివ్య భవంతిలో సినీతార లీలావతితో కలసివుంటున్నాడు. లీలావతి పేరుమోసిన తార. ఎక్కువ చిత్రాలలో నటించకపోయినా ఆమె కీర్తి నలుదిశలా వ్యాపించింది.

సినీతార లీలావతికీ, కుబేరుడు కేశవరెడ్డికీ స్నేహం కలుస్త కు స్తీలుపట్టే బలరాంద్వారాను. బలరాం, ఎలాగో తెలియదుగాని, లీలావతికి కావలసినవాళ్ళలోనివాడు. పట్ట ణంలో బలరాం పేరుమోసిన ఫహిల్వాన్. అయితే మటుకు! లీలావతి దగ్గర అర్భకుడే.

ఇలాంటి ఐశ్వర్యంతో తులతూగుతూ, హాయిగా కాలం వెళ్లబుచ్చుతున్నా, ఆ పట్టణం అంటే ప్రాణం విసిగింది కేశవరెడ్డికీ, సినీతారకీ. కొద్దిదూరంలోనే వున్న చరిత్రాత్మక శిథిలాలను చూస్తూ అక్కడి ప్రశాంత వాతావరణంలో ఓ వారంరోజులు గడిపి మళ్ళీ తిరిగి పట్నం వద్దామని తోచింది వారికి. శుభ్రమైన కొత్త కారు, డ్రైవరుతో

కలిసి నలుగురూ హాయిగా కూర్చోవచ్చు. ప్రయాణానికి కావలసినవన్నీ సిద్ధంచేశాడు బలరాం. కావలసిన పెట్రోలూ, కావలసిన డబ్బూ కేశవుడి కనుసన్నలలోనే ఉన్నాయి. ఉదయాన్నే బయలుదేరితే, అక్కడక్కడ మజిలీలు చేసినా, మరునాటి పుదయానికి అనుకొన్న స్థలం చేరవచ్చు; ప్రాణం విసిగించిన పట్టణాన్ని మరచిపోవచ్చు.

* * *

"అబ్బా ఎందుకంత స్పీడెక్కించమంటావు?" అంటూ విసుక్కొంది లీలావతి ఆ కారు స్పీడుతోపాటే ఎగసిపడుతున్న ఊపిరితో.

"ఎందుకేమిటి - చూడెలా పరుగెడుతున్నాయో ఆ చెట్లూ...అవీ. సిటీ దాటివస్తే యిదే ఆనందం...యింక స్పీడెక్కించలేవూ తంబీ!" సంతోషంతో మాటలు తడబడుతూంటే, వెనక బలరాంతో కూర్చున్న లీలావతిని చూస్తూ అన్నాడు కేశవరెడ్డి.

"ఏదైనా ప్రమాదంజరిగి మన ముఖాలు వికృతంగా తయారైతే?" తన లోలోపల వేళ్ళుతన్ని పెరుగుతున్న భయంతో అడిగింది లీలావతి.

"అంత వస్తాదు బలరాం పక్కని కూర్చుంటే నీకు ప్రమాదం ఏమిటి?" అన్నాడు రెడ్డి...

...మూడు గంటలు దాటింది. పగలా? రాత్రా? అన్నప్రశ్న మనకి కాని వాళ్ళకి లేనేలేదు. అది తెల్లవారుఝాము మూడుగంటలు దాటిన సమయం. తంబి ఎందుకో తనలో తను నవ్వుకున్నాడు. అది చూసిన కేశవరెడ్డికి ఎందుకో

భయంవేసింది. "చీకట్లో దారి కనిపించడంలేదేమిటి తంబీ? పోనీ స్పీడు తగ్గించు." అన్నాడు.

"అక్కర్లేదు సార్. యింతసరదాగా ఎప్పుడూ డ్రైవు చెయ్యలేదు నేను." అన్నాడు తంబి. ఈ మాట లాలకించిన లీలావతికి కోపమేవచ్చింది. కాని బలరాం మటుకు చిదానందుడిలా ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా లీలావతిచేయి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అతనిస్థితికి అసూయపడ్డాడు కేశవరెడ్డి. కొద్ది క్షణాలపాటు కారులోపల దారుణమైన నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. కారు స్పీడుమాత్రం తగ్గించలేదు తంబి. ఆ తరువాత క్షణాల్లోనే, కష్టంలో వున్న మహారాక్షసిలాగా కీచుమని అరుస్తూ బ్రేకులు పట్టుకూడా లేకుండా—యీ శుభ్రమైన కొత్త కారు. ఒక చెట్టుకి గుద్దుకుని, పక్కగాతిరిగి ఒక గోతిలోకి దారితీసింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో, ప్రమాదానికి గురిఅయిన కారు చేసిన శబ్దం దారుణమైనదే కాని, దట్టంగా మబ్బులుపట్టి వుండడంచేతా, చిన్న చిన్న చినుకులుకూడ పడుతూవుండడంవల్లా ప్రకృతి, వెర్రిగా చూస్తూవుందే కాని ఆ ఘోరమైన ప్రమాదానికి సానుభూతీ చూపలేదు, వేళాకోళమూ చెయ్యలేదు... సర్వమూ...భరింపరాని నిశ్శబ్దంలో మునిగిపోయింది.

* * *

పాలకుర్రాడు దబదబ తలుపు కొట్టడంతో చిన్న పట్టణంలోని పెద్దడాక్టరు భార్య తూలుతూ లేచింది. "వీడొకడు నా ప్రాణానికి! హడావిడిగా రమ్మంటూ ఏ మనుషులూ రానినాడు-ఎలా తెలుస్తుందో వీడు పెందరాడే వస్తాడు."

విసుక్కుంది డాక్టరుగారి భార్య. తలుపు తెరచి చూడగానే, పాలకుర్రాడి అవతారం భయానకంగావుంది.

"ఏరా, అలా ఒణికిపోతున్నావు? ఏంజరిగింది?"

"అమ్మా, మనూరిపక్కగా పోతుంటే మైన్‌రోడ్డు-మన బాబుగారు సాయంత్రాల షైరెడతారే, సరిగ్గా అదే చోట కారొకటి తిరగబడిపోయిందమ్మా."

"కొంపతీసి మనుషులున్నారా, ఒక్క డ్రైవరేనా?" ఆత్రుతతో అడిగింది డాక్టరు భార్య.

"లేకేం! వున్నారమ్మా," చాలా సాఫీగా చెప్పాడు పాల కుర్రాడు.

"చాలామంది జనం గుమిగూడేరా? పోలీసులూ వాళ్ళూ వచ్చేరా?"

"ఊరు తెల్లారందే జనం ఏటమ్మా. అయ్యగారు వెడితే, పోనీ దెబ్బలూ అవీ కడిగి కట్లైనా కడతారేమోనని."

అప్పటికి తట్టింది డాక్టరుభార్యకి-డాక్టరుగారిని లేపాలనీ, త్వరగా మందులు తీసుకొని ఆయన వెడితే యింకా దారుణానికి కారులోని మనుషుల పరిస్థితి దారితీయదనీ. గబగబ లోపలికి పోయింది...

డాక్టరుగారు పరిస్థితిని తెలుసుకొని, తాను చేయవలసినదేమిటో తేల్చుకొని లేచేసరికి ఆరుగంటలు కావస్తూంది. మందులసంచీ చేతపుచ్చుకొని బయలుదేరారు.

"పోలీసుస్టేషనులో చెప్పి, ఎవరితోనేనా ఆస్పత్రి అంబులెన్సు పంపమని చెప్పి మరీ వెళ్లండి" అని జ్ఞాపకం చేసింది డాక్టరుగారి భార్య. తలలో ఏమాత్రం ఊహాలూ జర

గని కాలంలో, యీ సలహాకి కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా చూశారు భార్యకేసి డాక్టరు. ఆమె చిరునవ్వునవ్వింది. ఆ చిరునవ్వే తన రక్షణకవచంగా, ధైర్యంగా బయలుదేరారు డాక్టరు. లోపలికివచ్చి డాక్టరుగారి భార్య మామూలు పనులలో మునిగిపోయింది.

కాలం ఎంత త్వరగా పరుగెట్టి పోతుందో తల్చుకుంటే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. అమ్మాయికి అన్నంకూడా పెట్టేసి, అన్నిపనులూ అయాయి అనగానే, భర్త భోజనం కాలేదని జ్ఞాపకంవచ్చింది డాక్టరు భార్యకి. అవును, పొద్దుట ఆరుగంటలకి వెళ్ళేరు. అక్కడి ప్రమాదం ఎంతటిదో ఏమో. రెండు గంటలైంది. యింకా యింటికి రాలేదంటే అక్కడ ఎంత చికాకుపడుతున్నారో అన్న ఆలోచనలు రాగానే డాక్టరుగారి భార్యకి ఏమీ తోచలేదు. వీధిగుమ్మంలో నుంచుంది భర్తరాకకోసం ఎదురుచూస్తూ. మూడు మూడున్నర అవుతూంటే ఆస్పత్రి అంబులెన్సు గుమ్మంముందు ఆగింది. డాక్టరు దిగారు. ఆయనతోపాటు యిద్దరు ఆస్పత్రి కుర్రాళ్ళు దిగారు.

"చూడు చిన్నీ, మనగది ఖాళీచేసి, యీాయనకివ్వాలి. ఈయనకి ప్రమాదమైన దెబ్బలు తగల్లేదు కాని, చిన్న చిన్నవి మాత్రం వున్నాయి. మిగతావాళ్ళు ఆస్పత్రిలో వున్నారు."

"ఏరీ ఆయన" అని భార్య అడిగేక ఇంకా అంబులెన్సులోనే వున్నాడని జ్ఞాపకంవచ్చింది...

భార్య లోపలికి వెళ్ళి త్వరగా పక్కా- అదీ సర్దింది. ఆస్పత్రి కుర్రాళ్ళు జాగ్రత్తగా ఒకాయన్ని తీసుకువచ

పడుకోపెట్టారు. డాక్టరుగారూ భార్యా భోజనాలు ముగించి కూర్చొనేసరికి సాయంత్రం అయిపోయింది. పసిపిల్లవాణ్ణి తీసుకొని అమ్మాయి ఊళ్ళోనేవున్న తాతగారింటికి వెళ్ళింది. డాక్టరుగారు నడుమేనా వాల్చకుండా టేబిలుముందు కూర్చున్నారు. ఆయన్నిచూస్తే జాలేసినా తన అలసట బాపుకొనేందుకు అమ్మాయి పడుకొనేగదిలో నడుమువాల్చింది డాక్టరుగారి భార్య.

...అలా ఎంతసేపు నిద్రించిందో కాని, ఎవరో పిలిచినట్లనిపించి లేచింది డాక్టరుగారి భార్య. ఒకచేతికి బేండేజి, ముఖంనిండా చిన్నచిన్న ప్లాస్టరు పాటీలు-గుమ్మాన్ని ఆనుకొని నించున్నాడా నూతన వ్యక్తి.

"మంచినీళ్లు గదిలో లేవు. కొంచం యిస్తారా?" అది విని ఒక్క ఉదుటన లేచింది ఆమె.

"అదేమిటి! మీరలా అప్పుడే లేచిరాకూడదు. విశ్రాంతి లేకుంటే మళ్లీ మైకం వస్తుంది."

"ఫరవాలేదు. లేవకుంటే మంచినీళ్ళు ఎలాగ వస్తాయి?"

"క్షమించండి. పనివాడు లేడన్న సంగతి మరిచిపోయాను. యిదిగో యిప్పుడే పట్టుకువస్తా. మీరు పోయి పడుకోండి" అనేసినా దృష్టిమాత్రం ఆ నూతనవ్యక్తిముఖంమీదనుంచి మళ్ళించలేదామె. ఆ వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. 'ఇతనన్నమాట ఆ కారు ప్రమాదంలో ఒకడు!' అనుకొంది డాక్టరుగారి భార్య. మంచినీళ్ళూ, వేడిగా హార్లిక్సూ పట్టుకెళ్ళి యిచ్చింది. స్వంతయింట్లోలాగ

హాయిగా తమ మంచంమీద పడుకున్న వ్యక్తినిచూసి నవ్వుకొంది.

* * *

"ఇంకా దీపం ఆర్పకుండా కూచుని చదువు తున్నారా? టైమెంతయిందో తెలుసా? పన్నెండు దాటింది" అంటూ భర్త చదువుకుంటున్న గదిలోకి వచ్చింది డాక్టరు గారి భార్య.

"లేదు చిన్నీ, నిద్రరావడంలేదు. నువ్వీ యిలా కూర్చుందూ...చూడు, ఆ దౌర్భాగ్యుడికి మన గదిలో పక్కే శాంకదా, నువ్వెక్కడ? నేనెక్కడ?"

"అమ్మాయి అత్తగారింటినుంచి రాలేదు. మీరు యీ గదిలోనే పక్క వేశా, చూడ్నేలేదా?"

"చూశాననుకో; పడుకోవాలనే లేదు చిన్నీ. చూడు మనింట్లో మనం హాయిగా వుండకుండా వీడోడు. వీణ్ణికూడా ఆస్పత్రిలో చేర్చేద్దామనే అనుకొన్నాను. కాని యింకో డాక్టరు అక్కర్లేదన్నాడు. యీ దెబ్బలతో ఏ హోటలు రూములోనో ఎలా వుంటాడని తీసుకువచ్చాను. ఇప్పుడని పిస్తోంది: అనవసరంగా నీకు శ్రమకల్గించానని" ఎంతో ఆప్యా యంగా భార్యచేతిని తనచేతిలోకి తీసుకొన్నారు డాక్టరుగారు.

"అలా అనుకోడం ఎందుకూ? ఆయనకూడా పాపం సర్దుకుపోయే మనిషిలాగే వున్నాడు. లెండి, పడుకొని ఆ కారు ప్రమాదాన్ని గురించి చెప్తూ సిద్దరోదురుగాని" అని డాక్టరు గారిని లేవతీసింది.

పడుకోగానే డాక్టరుగారి కనురెప్పలు నిద్రతో బరువెక్కి మూసుకుపోతున్నాయి. అయినా భార్యకి చెప్పాలనే కోరిక.

"చూడు చిన్నీ, అంత ప్రమాదం ఈ ప్రాంతాల్లో యీ మధ్య జరగలేదనుకో. పాపం! డ్రైవరు చచ్చిపోయాడు. ఎవరో ఒక ఆడావిడకూడా వుంది. పాపం చాలా అందకత్తె, ఒకపక్క ముఖం అంతా చెక్కుకుపోయింది."

"అయ్యో పాపం! యీ మనింట్లో వున్నాయన భార్యా?" భార్య ప్రదర్శించిన ఆత్రుతకి నవ్వుకుంటూ,

"ఏం చిన్నీ, భార్య అయితే? కురూపి అయితే కష్టమా?" అని అడిగారు డాక్టరుగారు.

"అయినా, ఆవిడ యీయనగారి భార్య కాదుట. సినీమా తారట." చాలా సాధారణ విషయంలాగే చెప్పాను ఆయన. కాని అదో వింతవార్తగా గోచరించింది డాక్టరుగారి భార్యకి. అయితే ఇంట్లోవున్న అతిథి ఒక రసికాగ్రేసరుడన్న మాట! అనుకొంది. యీ నూతనవ్యక్తి ఎవరు? ఏ వింత విధి అతణ్ణి యీ పంచ చేర్చింది?... అయినా ఎందుకిలా అతణ్ణి గురించి ఆలోచించడం...అనుకొందే గాని, అతిథిని గురించిన అనేక వ్యూహాలు ఆమెని విడువక చుట్టుముట్టాయి.

* * *

వారంరోజులు గడిచిపోయాయి. ఇంట్లో ప్రవేశించిన నూతనవ్యక్తి పాతవాడయిపోయాడు. కొంచెం ధైర్యంగానే

లేచి తిరుగుతున్నాడు. అనుకోకుండానే, కారణం లేకుండానే అతని ప్రతి కదలికా, డాక్టరు భార్యని ఆకర్షిస్తూంది. ఎంత వద్దనుకున్నా అతనివేపు చూడకుండా వుండలేకపోతూంది. అతను తన పేరేనా చెప్పకుండా నీ పేరేమిటి? అని సూటిగా ప్రశ్నిస్తే, మొదట అసహ్యించుకొన్నా, త్వరగానే పేరు చెప్పింది. పార్వతి అంటే ఏమిటో తెలుసా? అని చిలిపిగా నవ్వితే - కోపంతోనో, సిగ్గుతోనో తెలియదు కాని తనముఖం కందగడ్డ అయింది. అది చూసి ఇంకా ధైర్యంగా నవ్వాడు అతను. ఏమి టీ వ్యక్తి ధోరణి? ఏమిటితని చనువుకి అర్థం?

చూడండి, ఇలాంటి పట్టణాల్లో కూడా మీ అంత అందకత్తె లుంటారనుకోలేదు. మీరెంత అందంగావున్నారో మీకు తెలుసా?"

"ఏం-మీ తారామణికంటేనా?" ధైర్యంగా అడిగేసింది పార్వతి - డాక్టరుగారి భార్య.

"ఓ లీలసంగతా మీ రంటూంట! ఆమెది సహజ సౌందర్యంకాదు. అయినా చెట్లులేనిచోట ఆముదపుచెట్టే మహావృక్షం." సూటిగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ అన్నాడు కేశవరెడ్డి - డాక్టరుగారి ఇంటి అతిథి.

"చూడండి, ఈ చిన్నిపట్టణంలో తగిన రాణింపు లేకుండా, ఇలా మీరు శిథిలమైపోవడం బాగులేదు. నాతో మా పట్నానికి రాకూడదూ? ఎన్నాళ్ళిలా చాకిరీచేస్తూ, కాలం వృథాచేస్తారు? అయినా అలాంటి కూపస్థమండూకం

లాంటి డాక్టరుకి మీలాంటి చైతన్యంకల భార్య ఏమిటి? నే ఊరికి వెళ్ళిపోతే నాతో కూడా వస్తారా?"

అప్పటికే ఏదో తెలియని అలజడికీ, తానే ఒక కూపస్థ మండూకంలా కాలం గడిపేస్తున్నానన్న భయానికీ, ఈ జీవితంలో తాను పొందిన సౌఖ్యం, తను పొందదగిన దాంట్లో వెయ్యోవంతుకూడా లేదని తెలుసుకొన్న నిజానికీ తోడుగా - ఈ వ్యక్తి మాటలు! "మీరు నాతో అలా మాట్లాడకండి! నే లేకుంటే డాక్టరు జీవితం నాశనం అవుతుంది" అంది. కేశవరెడ్డి నవ్వేడు. "మీ పిచ్చి కాని మీరుండి డాక్టరుకి ఎంత సేవచేస్తున్నారో, ఏ పనిమనిషైనా అంతే చేస్తుంది—జీతంయిస్తే. అయినా మీరే డాక్టరుకి సర్వస్వం అన్న నమ్మకం శుద్ధ అబద్ధం. అయినా ఆలోచించుకోండి...పార్వతీ! నువ్వు నాతో వస్తే పువ్వుల్లోపెట్టి పూజిస్తాను. జీవితంలో ఆనందించడం అంటే ఏమిటో చూపెడతాను. ఇక్కడవుండి నువ్వనుభవించిన నరకం ఏమిటో తెలుసుకుందుగాని. పార్వతి, రానని అనకు. రేపే నేను ఇల్లు వదలి హోటలుకి పోతున్నా. ఈ వారాంతంలో ఊరికి వెళ్ళిపోదాం." తన చేతులు పట్టుకొని బతిమాలుతున్న కేశవరెడ్డిని చూసింది పార్వతి. ఉత్త కళ్ళతో కాదు, తన సజీవ శక్తు లన్నిటితోటీ చూసింది...అవును డాక్టరుకి కావలసినది స్త్రీయ సౌకర్యం. ఎప్పుడేనా సంతోషంగా వున్నావా? అన్నమాట అడగలేదే తనని! తన జీవిత సౌఖ్యాన్వేషణకోసం వెళ్ళిపోతేనేం? ఆయనకి ఆయన

పరిశోధనా విషయాలున్నాయి. కాలక్షేపానికి అమ్మాయుంది. కొంచం డబ్బు పడేస్తే వంటమనిషి వస్తుంది...

* * *

సాయంత్రం ఏడుగంటలవుతూంటే డాక్టరుగారు యింటికి వచ్చారు. మనుషుల అలికిడే లేదు. పని కుర్రాడిని కేకవేశారు "అమ్మెక్కడికి వెళ్ళిందిరా? అమ్మాయేదీ?" అంటూ.

"అమ్మ సరోజినమ్మగారింట్లో ఏందో జరుగుతోందిట. ఈ రాత్రి రారు. అమ్మాయి తాతగారింటికి పోయింది. ఏదో సీటీపెట్టానని చెప్పారు" అన్నాడు పనికుర్రాడు. రాత్రికి రారు అన్నమాట వినగానే భయం వేసింది డాక్టరుకి. పార్వతి లేకుంటే ఎలాగ? అన్న భయంతో అచేతనుడై కూర్చుండిపోయాడు. ఆమె పెట్టిన చీటీలో ఏం లేదు. భోజనం అన్నీ అమూరుగానే వున్నాయనీ, రాత్రికి తను సరోజిని యింట్లోనే వుండిపోతాననీ. తనకి కావలసింది భోజన సదుపాయమేనా?...రాత్రి గంటలు లెక్కపెడుతూ అలాగే కూర్చుండిపోయాడు డాక్టరు. పార్వతినిగురించి అనేక ఊహలు కదలిపోతున్నాయి. పార్వతికి తనేమివ్వగలిగాడు?

అదే సమయంలో కారుప్రమాదం జరిగిన ప్రదేశంలో పార్వతీ కేశవరెడ్డీ కూర్చునివున్నారు. మౌనంగావుండే వారి హృదయాలు ఎడతెరపి లేకుండా మాట్లాడుకొంటున్నాయి. కాలం నిజంగా పసిడిరెక్కల పక్షే. ఎంత శీఘ్రగమనం

దానిది! చూస్తుండగానే మూడుగంటలుకూడా దాటిపోయింది. "ఇంక పోదామా?" అనడిగాడు కేశవరెడ్డి. "ఎక్కడికి?" భయంగా అడిగింది పార్వతి. "ఇంటికి" తాపీగా సమాధానం చెప్పాడు. "ఇంటికిపోను; నీతో వచ్చేస్తాను" పార్వతి అతని హృదయంమీద వాలిపోయింది. "అలాగే; ఈవాళకి ఇంటికి వెళ్ళు. నడు, నే తీసుకు వెడతాను" అంటూ లేవదీశాడు కేశవరెడ్డి. వీధులవెంటా, సందులవెంటా నడిచి నడిచి పార్వతిఇల్లుచేరారు. "నువ్వు వెళ్ళి ఓ గంటేనా విశ్రాంతి తీసుకో, నే వెడతాను" అంటూ చేయి గట్టిగా నొక్కి వెనక్కైనా తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు కేశవరెడ్డి.

మెట్లెక్కి పార్వతి తలుపుతోసింది. గడియవేసి లేదు. మెల్లిగా అడుగువేసి లోనికివెడితే ఎదురుగదిలో శూన్యంలోకి చూస్తూ దీర్ఘాలోచనలో మునిగిపోయిన డాక్టరు కన్పించారు.

"ఇంకా నిద్రపోలేదా? ఎందుకలా కూర్చున్నారు?" అంటూ త్వరగా ఆయనదగ్గరికి పోయింది పార్వతి; ఆమెని తన కౌగిలిలోకి తీసుకొన్నారు డాక్టరు.

"పార్వతీ, నువ్వు రావేమో అనుకున్నాను. నేనే ఆ సరోజినిగారింటికి వద్దామనుకున్నాను పార్వతీ...నువ్వు ఇంట్లో లేకుంటే ఎలాగ?" మాట్లాడుతుంటే ఆయన కంఠం వణికింది. చిన్నపిల్లవాడిలా, ఆమెభుజంమీద తల ఆన్చారు.

"ఛ...అలా ఏడుస్తారా? లేవండి కాస్సేపు పడు

కుందాం. ఇంకో గంటకి తెల్లారిపోతుంది. రండి" అని ఆయన్ని నడిపించుకొని వెళ్ళింది పార్వతి.

తన నడుము చుట్టూ చేయి వేసి ప్రశాంతంగా కళ్ళు మూసిన డాక్టరుని చూసి చిరునవ్వు నవ్వుకుంది పార్వతి. కొద్ది గంటల క్రితంవరకూ ఈ డాక్టరంటే అసహ్యం వేసిన పార్వతికి, ఇప్పు డాయ నో అమృతమూర్తిలా కన్పించాడు. ఆయనతలని తన హృదయాని కదుముకొంది. అప్పట్లో పెను అలల తాకిడికి ఓలలాడిన ఓడలా తను అశాంతితో అలజడితో కంపించింది. కాని ఇప్పుడు, తుపాను తరువాత ప్రశాంతతలాగ, తన హృదయం కూడా శాంతించింది. జీవితాంతంవరకూ తనకి కావలసింది ఈ ప్రశాంత మేకాని అలజడి కాదు. కేశవరెడ్డి అలజడీ పాడావిడీను. డాక్టరు ప్రశాంతతా, గాంభీర్యమూను. కేశవరెడ్డితో జీవితంలో త నిట్టే అలసిపోతుంది. డాక్టరుతో జీవితం దినదినం తనకి శక్తినిస్తుంది - ఆరాత్రి అనుభవంవల్ల తెలుసుకొన్న పరమ సత్యం ఇదే- అనుకొంది పార్వతి.

...ఏ పట్టణంనుంచి వచ్చి ఈ అలజడి రేపేడో ఆ పట్టణానికే వెళ్ళిపోనీ ఈ కేశవుని. ఏ ప్రమాదమైతే అత న్ని సహజసౌందర్యపు ప్రాపు జేర్చిందో, అలాంటిదే ఏ ప్రమాదమూ, ఈ సహజ సౌందర్యాన్ని నాశనం చెయ్యనీయకు అని తనకి తనే హితబోధ చేసుకొంది పార్వతి. తన భర్త, డాక్టరుతల తన హృదయంలో ప్రశాంతంగా నిద్రిస్తూంది; అర్థం తెలియని ఊహాల సాలిగూళ్లు కూడా మెల్లిగా విడిపోయి, పార్వతిహృదయం కూడా ప్రశాంతమైంది.

ఉదయం నిద్రలేవగానే పనికుర్రాడు ఒక వుత్తరం డాక్టరుగారి బిల్లూ చేతికిచ్చాడు. ఉత్తరం పార్వతికి- "నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. నీ జీవితం అతి సుఖవంతం. ఇదివరలో నా ఊహాలన్నీ ఎంత అబద్ధమో నిన్ను చూసి తెలుసుకొన్నాను; నిన్నరాత్రి తెలుసుకున్నాను. హాయిగా వుండు. లీలావతి ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయింది. నే వెళ్ళిపోతున్నా. ఎక్కడికి? నే వచ్చిన మహాపట్టణానికి కాదు. మా ఊరికి" కేశవరెడ్డి వ్రాశాడు. పార్వతిహృదయం తేలికపడింది.

జీవితప్రవాహం యథాప్రకారం సాగిపోతుంది. వానొస్తే, వరదొస్తే ఉప్పొంగుతుంది. కాని కొద్దిరోజుల్లోనే మళ్ళీ ప్రశాంత ప్రవాహమే అది.

(ఆంగ్లకథ ఆధారం.)